

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **K. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2008, č. j. OAM-1-45/Vl-07-LE06-PD1-2007, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2008, č. j. 1 Az 21/2008 - 16,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2008, č. j. 1 Az 21/2008 - 16, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2008, č. j. OAM-1-45/Vl-07-LE06-PD1-2007, jímž byla její žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnuta a současně rozhodnuto tak, že doplňková ochrana udělená podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), se neprodlužuje pro existenci důvodů podle § 17a odst. 1 písm. a) cit. zákona.

V žalobě žalobkyně napadené rozhodnutí označila za nezákonné a neopodstatněné, neboť většina shromážděných důkazů a informací v její věci jsou z roku 2006, což znamená, že dne 16. 5. 2007, kdy správní orgán rozhodl o udělení doplňkové ochrany, byly uvedené informace žalovanému známy a na základě těchto informací byla žalobkyni doplňková ochrana udělena. Správní spis podle žalobkyně neobsahuje informace z roku 2007 a 2008, ze kterých by vyplývalo, že situace se v Bělorusku od roku 2007 výrazně zlepšila.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že důvody, pro které byla udělena doplňková ochrana, již neshledává a připomněl, že k rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany si opatřil informace, konkrétně zprávu MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2007 a informaci MZV z dubna 2008.

Městský soud v Praze při posouzení věci vyšel z těchto skutečností:

Žalobkyně dne 6. 3. 2008 v zákonné lhůtě podala žádost o prodloužení doplňkové ochrany, která jí byla udělena rozhodnutím čj. OAM-145/VI-07-P16-2007 ze dne 16. 5. 2007. Žalovaný na základě tehdejších informací konstatoval, že u žalobkyně v případě návratu do Běloruska není možné vyloučit závažné problémy s běloruskými státními orgány a nemohl vyloučit, že by žalobkyně nebyla po návratu do vlasti vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu.

Při posouzení, zda existuje důvod pro prodloužení doplňkové ochrany žalovaný vycházel z Informace Člověka v tísni ze dne 10. 7. 2006, č. j. OAM-166-34/2006, podle které v případě neúspěšných žadatelů o azyl po návratu do Běloruska nejsou známy případy, že by na tyto osoby byly použity nové paragrafy, zakládající odpovědnost za diskreditaci republiky po vzoru sovětské legislativy 70. let, tuto informaci potvrdila i aktuální zpráva MZV USA o dodržování lidských práv v Bělorusku za rok 2007. Zmíněné informace dále žalovaný porovnal s aktuálními informacemi MZV č. j. 113160/2008 LPTP, podle kterých rovněž nejsou známy případy represí neúspěšných žadatelů o azyl z jiných zemí. Žalovaný tak na základě těchto zpráv dospěl k závěru, že už není důvod pro prodloužení doplňkové ochrany.

Podle Městského soudu v Praze žalovaný posuzoval důvodnost požadavku žalobkyně na prodloužení doplňkové ochrany na základě jejího tvrzení a s přihlédnutím k informacím o zemi původu. Některé tyto informace však již byly známy v době, kdy žalobkyni byla udělena doplňková ochrana rozhodnutím ze dne 16. 5. 2007. Ostatní zprávy neobsahují nové skutečnosti, na základě kterých by mohl žalovaný rozhodnout jinak, než tehdy, kdy správní orgán na základě „starších“ informací, které nejsou v zásadním rozporu s aktuálními, konstatoval, že u žalobkyně v případě návratu do Běloruska není možné vyloučit závažné problémy s běloruskými státními orgány a nemohl vyloučit, že by žalobkyně nebyla po návratu do vlasti vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu. Soud vyslovil, že tyto informace byly již známy při vydání rozhodnutí, kterým byla žalobkyni udělena doplňková ochrana. Správní orgán nemůže posuzovat stejnou věc na základě zdrojů, které se navzájem nevylučují, jiným způsobem.

Městský soud v Praze poukázal na § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) podle něhož soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Soud může zrušit rozhodnutí i pro podstatné vady v dokazování, například proto, že skutkový stav je, jak jej zjistil správní orgán v rozporu s provedenými důkazy, nemá v nich dostatečnou oporu nebo závěr z nich učiněný z nich neplyne. Městský soud v Praze tak napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. V něm žalovaného zavázal povinností obstarat nové informace o zemi původu žalobkyně, tedy doplnit dokazování podle § 78 odst. 5 s. ř. s.

Stěžovatelem podávané důvody kasační stížnosti lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Předně stěžovatel vytkl soudu nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Dále uvedl, že při udělení doplňkové ochrany žalobkyni rozhodnutím ze dne 16. 5. 2007 byl veden zásadou obezřetnosti, neboť nebylo jisté, jaký dopad bude mít nová běloruská legislativa přijatá po vzoru sovětského zákonodárství. Tato objektivně daná nemožnost odhadnout budoucí následky v případech osob žádajících v zahraničí o udělení mezinárodní ochrany při návratu do vlasti, vedla stěžovatele k udělení mezinárodní ochrany žalobkyni. Po uplynutí doby, na kterou byla doplňková ochrana udělena, shromáždil stěžovatel dostatek relevantních podkladů, z nichž nade vší pochybnost zjistil, že nová represivní legislativa je v Bělorusku aplikována toliko vůči vrcholným představitelům politické opozice, k nimž žalobkyně ani její rodinní příslušníci i dle jejich výpovědí nepatří. Navíc bylo plně prokázáno, že neúspěšní žadatelé o udělení mezinárodní ochrany se mohou do Běloruska bez problémů vrátit a nejsou nijak postihováni. Stěžovatel tak při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany vycházel z nejaktuálnějších zdrojů informací o zemi původu žalobkyně a shromáždil všechny relevantní podklady pro rozhodnutí. Správní orgán musí v rámci správního řízení přihlídnout i k periodicitě vydávání relevantních zpráv o zkoumané zemi původu a nové informace zkonfrontovat s podklady pro původní rozhodnutí. Stěžovatel vytýkal soudu, že pouze bez bližšího konkretizování označil podklady správního rozhodnutí za zcela shodné, nedovolující rozdílné závěry. Tento závěr soudu je podle názoru stěžovatele v zásadním rozporu s obsahem spisu. Dle mínění stěžovatele tak kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104 s. ř. s.), neboť se v daném případě jedná o zásadní pochybení soudu, které by mělo zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo vydáno po nabytí účinnosti zákona č. 350/2005 Sb. (tj. po 13. 10. 2005), postupoval zdejší soud již podle s. ř. s. ve znění novelizovaném uvedeným zákonem. Nejvyšší správní soud se proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval nejprve otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná. Nejvyšší

správní soud se vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu podrobně věnoval např. ve svých usneseních ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, (publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS), kde dospěl k závěru, že o přijatelnou kasační stížnost se prakticky může jednat mimo jiné tehdy, pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Tak tomu bylo i v daném případě, neboť část stěžovatelem uplatněného důvodu kasační stížnosti (rozsah dokazování správního orgánu v řízení o opětovném udělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu) nebyla dosud řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 109 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

S ohledem na konstantní judikaturu Nejvyšší správní soud předně uvádí, že žádnou z forem nepřezkoumatelnosti v napadeném rozsudku neshledal. V odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze je jednoznačně obsažen důvod zrušení rozhodnutí stěžovatele, soud v něm neučinil závěry vnitřně rozporné a právní názor, kterým soud žalovaného zavázal, je srozumitelný. Soud rovněž uvedl, jaké skutečnosti považoval za prokázané, jaké nikoliv a z jakých podkladů ze správního spisu vycházel a jak tyto podklady hodnotil. Lze tedy uzavřít, že námitka označující rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný není důvodná.

Vzhledem k tomu, že výhrady stěžovatele v kasační stížnosti směřují proti závěru Městského soudu v Praze o nedostatku podkladů rozhodnutí při jeho rozhodování o neudělení tzv. doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu) v opětovném řízení, zabýval se Nejvyšší správní soud, v intencích dispoziční zásady [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., § 75 odst. 2, věta první s. ř. s.], pouze touto otázkou.

V projednávané věci je nepochybné, že žalobkyni byla rozhodnutím stěžovatele ze dne 16. 5. 2007 udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců z důvodu hrozícího skutečného nebezpečí vážné újmy v zemi, jejíž je státním občanem (Bělorusko). Dne 6. 3. 2008 v zákonem stanovené lhůtě podala žalobkyně žádost o její prodloužení a stěžovatel, vycházející ze zásad uvedených v § 17a, rozhodných pro odnětí doplňkové ochrany, dospěl k závěru, že důvody, pro něž byla doplňková ochrana udělena, již nebyly shledány. I když lze připustit, že v daném případě se nejednalo u stěžovatele o řízení o odnětí doplňkové ochrany, zahajované z podnětu správního orgánu, je nutno konstatovat, že i řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, která by jinak zanikla uplynutím doby, pro kterou byla udělena, je svým způsobem řízením o opětovném udělení doplňkové ochrany.

Doplňkovou ochranu je možné přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky). Povinností správního orgánu i soudu je zabývat se možnou existencí těchto

důvodů v případě jakéhokoli procesního režimu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 Azs 96/2006 - 80, dostupný z <http://www.nssoud.cz>); současně platí, že „*okolnosti stanovené jako překážky vycestování v § 91 zákona o azylu (nyní doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu), nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2006, č. j. 5 Azs 7/2003 - 60, dostupný na <http://www.nssoud.cz>).

Důvody pro udělení doplňkové ochrany žalobkyně spatřuje v možném trestním stíhání a uvěznění za to, že v zahraničí požádala o mezinárodní ochranu, jež podle jejího názoru představuje *nebezpečí vážné újmy*.

Manžel jí navíc informoval, že má v Bělorusku hodně problémů a jejich syn je opět ve vězení. Správní orgán při pohovoru se žalobkyní dne 22. 3. 2007 zjistil, že problémy jejího syna jsou vyvolány konflikty se soukromými osobami a problémy manžela souvisí s jeho podnikatelskou činností.

K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že vyhodnocení *nebezpečí vážné újmy* představuje aplikaci typického neurčitého právního pojmu a jeho naplnění závisí vždy na úvaze správního orgánu, který vychází kazuisticky ze skutkových okolností konkrétního případu, z informací o zemi původu žadatele, jak bylo podstatné i v nyní projednávané věci a dále především z věrohodnosti tvrzení předložených žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Je nepochybné, že intenzita nebezpečí vážné újmy musí vykazovat určitou úroveň. To platí i o riziku, že k této vážné újmě dojde (obdobně viz rozsudky ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008 - 79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007 - 49, oba dostupné z <http://www.nssoud.cz>). Touto potřebnou mírou intenzity nebezpečí vážné újmy se zabýval Evropský soud pro lidská práva, a sice v rozsudku ze dne 30. 10. 1991 ve věci *Vilvarajah a další proti Spojenému království*, stížnosti č. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, a v rozsudku ze dne 25. 3. 1993, ve věci *Costello-Roberts proti Spojenému království*, stížnost č. 13134/87. Podle prvního z citovaných rozsudků pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanoví zákaz mučení a nelidského či ponižujícího trestání nebo zacházení [srov. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Podle posléze citovaného rozsudku, aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj čl. 3 citované úmluvy, musí ponižení a pokoření, které tento trest provázejí, dosáhnout mimořádné úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu.

Správní orgán se problémem, zda žalobkyni v případě návrhu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, zabýval a dospěl k závěru, že nikoli. Tento závěr odpovídá judikaturou dovozenému standardu důkazního břemene. Nejvyšší správní soud již v minulosti akceptoval test *reálného nebezpečí* pro zkoumání *důvodnosti* obav, že cizinec utrpí *vážnou újmu*. V rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82 (dostupném z <http://www.nssoud.cz>) konstatoval, že „*povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (...) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven.*“ V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní

soud své úvahy rozvedl v tomto směru, že „*reálným nebezpečím*“ (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „*skutečné nebezpečí*“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“. Žalovaný se tedy v souzené věci otázkou hrozícího nebezpečí, kterému by byla žalobkyně v případě jejího návratu vystavena, zabýval a jeho závěry jsou souladné s judikaturou zdejšího soudu.

Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku č. j. 5 Azs 80/2007 - 52 ze dne 17. 3. 2008 uvedl, že pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady „*non-refoulement*“, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.

Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu.

Nejvyšší správní soud uvedl, že „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007)*“ (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71).

Na tomto místě činí Nejvyšší správní soud závěr, že Městskému soudu v Praze nelze přisvědčit v tom, že stěžovatel nevzal v úvahu situaci v zemi původu žalobkyně a neobstaral si potřebné důkazy, neboť obsah spisu svědčí o opaku.

Ze zprávy Ministerstva zahraničí č. j. 113160/2008-LPTP vyplývá, že k aplikaci zákona č. 71-3 a k aplikaci čl. 369-1 trestního zákoníku došlo v Bělorusku vůči představitelům opozice a nikoli vůči běžným občanům. Podle těchto změn zákonů došlo k odsouzení představitelů mládežnických organizací, popř. demokratických aktivistů, pod které ale žalobkyni podřadit nelze. Nejsou známy žádné případy represí neúspěšných žadatelů o azyl v jiných zemích, ani o takových případech nejsou informace od jiného zastupitelského úřadu demokratické země v Minsku.

Ani zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Bělorusku za rok 2007 nepopisuje případy, kdy návrat neúspěšných žadatelů o azyl do Běloruska s sebou nese negativní následky.

Taktéž z informací organizace *Člověk v tísni – společnost při ČT, OPS*, č. j. OAM-166-34/2006, ze dne 10. 7. 2006, vyplynulo, že v případě návratu žadatelů o azyl do Běloruska nebyl zaznamenán případ užití zákona *O vznesení doplnění a změn do některých zákonů Běloruské republiky z důvodu zpřísnění odpovědnosti za činy namířené proti člověku a společenské bezpečnosti*. Státní orgány v Bělorusku tedy nemají zvláštní zájem o osoby, které před odchodem z vlasti nebyly politicky aktivní. I ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu setrvává na stanovisku, že mučení a nelidské zacházení či trestání je uplatňováno proti oponentům režimu, kdy bezpečnostní složky zatýkají a zadržují občany v rozporu se zákonem; k tomuto zatýkání nejčastěji dochází v souvislosti s účastí na demonstracích (viz například rozsudek ze dne 20. 9. 2005, č. j. 4 Azs 378/2004 - 60, dostupný z <http://www.nssoud.cz>).

Nejvyšší správní soud považuje za postačující úvahy stěžovatele o tom, zda nové podklady správního rozhodnutí (zprávy o zemi původu žalobkyně) mu umožnily opačné rozhodnutí ve věci, resp. zda správním orgánem opatřené informace o zemi původu žalobkyně poskytují dostatečný podklad pro posouzení toho, zda okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, se změnily do té míry, že již příslušné ochrany není třeba. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí přesvědčivě vyložil, proč rozhodnutím č. j. OAM-1-45/VL-07-P16-2007 ze dne 16. 5. 2007 udělil žalobkyni doplňkovou ochranu. Jak správní orgán konstatoval, nebylo v době přiznání doplňkové ochrany žalobkyni možno vyloučit závažné problémy s běloruskými orgány ve smyslu nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Správní orgán rozhodoval o udělení mezinárodní ochrany v době přetrvávajících pochybností o osudu zamítnutých žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří se navrátili zpět do Běloruska. V prosinci roku 2005 totiž Lukašenko podepsal Zákon Běloruské republiky č. 71-73 „O vnesení doplnění a změn do některých zákonů Běloruské republiky z důvodů zpřísnění odpovědnosti za činy zaměřené proti člověku a společenské bezpečnosti“. Podle tohoto zákona bude „diskreditace Běloruské republiky poskytnutím cizímu státu, zahraniční nebo mezinárodní organizaci, informace o politické, ekonomické, sociální, vojenské nebo mezinárodní situaci v Běloruské republice, když tato informace je nepravdivá a diskredituje Běloruskou republiku nebo její vládní orgány (dále jen „diskredituje Běloruskou republiku“) potrestáno vazbou (arrest) až na 6 měsíců nebo odnětím svobody (deprivation of freedom) až na dva roky“ (UNHCR Refworld <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain?docid=43e326bd4>).

Jakkoliv mohly být již v době rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany žalobkyni ze dne 16. 5. 2007 známy stěžovateli informace organizace *Člověk v tísni – společnost při ČT, OPS*, č. j. OAM-166-34/2006, ze dne 10. 7. 2006 o neaplikování tohoto zákona na navrátilce se žadatele o mezinárodní ochranu, z nichž stěžovatel vycházel i v nyní přezkoumávaném rozhodnutí, nelze mu tuto vědomost vyčítat za situace, kdy nově vyšel z aktualizovaného a komplexněji zjištěného skutkového stavu, doplněného o zprávu

Ministerstva zahraničí č. j. 113160/2008-LPTP a zprávu Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Bělorusku za rok 2007. V případě institutu doplňkové ochrany posuzuje totiž stěžovatel skutečnosti proměnné v čase, respektive aktuálními informacemi ověřuje trvání hrozící vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatel dostatečně zjišťoval skutkový stav obstaráním si relevantních a aktuálních informací o zemi původu žalobkyně a měl při svých závěrech již postaveno na jisto, že návrat neúspěšných žadatelů o azyl do Běloruska s sebou nenese negativní následky. Pokud si tedy stěžovatel na základě nových informací o situaci v zemi původu žalobkyně, které považuje zdejší soud za dostatečné, utvořil názor, že již neměl pochybnosti o postavení žadatelů o mezinárodní ochranu při návratu do vlasti, mohl shledat další trvání doplňkové ochrany jako neopodstatněné. V daném případě stěžovatel své povinnosti zjistit dostatečně skutkový stav dostal. Shromážděné informace o zemi původu žalobkyně, které byly podkladem napadeného rozhodnutí, považuje zdejší soud za relevantní, důvěryhodné, aktuální i transparentní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71).

S ohledem na výše uvedené skutečnosti pokládá Nejvyšší správní soud za opodstatněné námitky stěžovatele vyvracející vadu řízení, která spočívala podle nesprávného závěru Městského soudu v Praze v tom, že skutková podstata, z níž stěžovatel v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, resp. byla s nimi v rozporu, přičemž tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí. Pro tuto vytýkanou vadu neměl Městský soud v Praze rozhodnutí stěžovatele zrušit, a pokud tak učinil, je jeho rozhodnutí nezákonné.

Nejvyšší správní soud tedy z výše uvedených důvodů napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu